

בעיניים עצמות

כתב עקראם גהסאמפור
צייר מוהמד מהלאטי

**שלום, שמי ריין. כשאני לבדי,
אני קוראת ספרים. כלומר,
אני מדפדפת בין העמודים.**

**לפעמים אני עוצמת
עיניים וחולמת על דברים.**

**למשל שאני גדולה כמו
אמא שלי, או על סרט
בצבעי קשת שעל שערות
שלי. או על צפרדע שמנה
שקופצת בשמש.**

פעם, כשעצמתי את עיניי באה אלי ידידתי סאן,
ואמרה "אני מכוערת. נמאסו עלי הפנים שלי."
שאלתי "איך היית רוצה להראות?"

סאן אמרה "כמו עץ.. או כמו סוס.. סוס לבן
עם רעמה ארוכה. לא.. אני רוצה להראות
כמוך.. עם שערות שחורות יפות."
צחקתי, אבל סאן התרגזה והלכה.

קראתי לה ואמרתי "סאן, הפנים
שלך יפים. את רק משועממת
ורוטנת. גם אני רוטנת לפעמים.
בואי ונשחק ביחד.. בואי מהר."

סאן חזרה ושאלה "במה נשחק?"
אמרתי "עצמי את עינייך."
"אני מבינה" אמרה סאן "נשחק
במחבואים."

"לא, לא" אמרתי "עצמי את עינייך
ותחשבי על מה שאת אוהבת."
"ומה יקרה אז?"
"אז תראי מה שרק תרצי" ענית.
"וזה יתכן?" שאלה.
"רק תנסי" אמרתי.

היא עוד רצתה לשאול אבל אמרתי לה
"עצמי את עינייך מהר. אני סופרת,
אחד.. שתיים.. שלוש.. מהר!"
היא כאילו עצמה אותן אבל הציצה תחת
השמורות.

אמרתי "אל תרמי, סאן."
היא עצמה את עיניה אבל אמרה
"זה לא פועל!"
התעקשתי "רק תחשבי חזק!"

אחרי רגע היא התחילה
לחייך.. והצחוק שלה
נעשה חזק יותר ויותר.

פתאום פתחה את עיניה
ושאלה "את יודעת מה ראית?..
נתתי לה ניר ועפרון ואמרתי "ציירי את זה."
סאן ציירה עץ גבוה ואת עצמה על הענף.
וסוס לבן גדול שקפץ וצהל. ואז ציירה את
עצמה עם הרבה שערות שחורות. היא
כבר לא דיברה אלי, רק ציירה
וצבעה. אחר כך לקחה את הניר
והלכה שמחה הביתה.

פתחתי את עיניי. גם אני רציתי לצייר
ילדה שאוהבת לצייר ומרוצה מהפנים
שלה.